

Indeed, the most part of the state's initiatives are aimed at preventing the country from Islamic countries migrants. Meanwhile, the country's leadership, supported by the public opinion, with great enthusiasm "encourages" refugees from Ukraine.

Key words: migration, Poland, Ukraine, refugees, quotas, Muslims, security.

УДК 323.1

К. М. ВІТМАН

СЕК'ЮРИТИЗАЦІЯ МІГРАНТСЬКИХ МЕНШИН ЯК ЗАГРОЗА ДЕЗІНТЕГРАЦІЇ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Досліджуються етнополітичні процеси навколо зростаючої кількості мігрантських меншин в Європейському Союзі, зокрема політико-правові проблеми інтеграції мігрантів, дезінтеграційні тенденції – Brexit. Автор обґрунтовує явище сек'юритизації мігрантських меншин, яке спостерігається в європейських державах, що постраждали від терактів, і доводить, що сек'юритизація мігрантських меншин на даний момент належить до основних загроз дезінтеграції Європейського Союзу.

Ключові слова: сек'юритизація, етнополітична безпека, мігранти, інтеграція, дезінтеграція.

Витман К. Н. Секьюритизация мигрантских меньшинств как угроза дезинтеграции Европейского Союза

Исследуются этнополитические процессы вокруг растущего числа мигрантских меньшинств в Европейском Союзе, в частности политико-правовые проблемы интеграции мигрантов, дезинтеграционные тенденции - Brexit. Автор обосновывает явление секьюритизации мигрантских меньшинств, наблюдающееся в европейских государствах, пострадавших от терактов, и доказывает, что секьюритизация мигрантских меньшинств на данный момент относится к числу основных угроз дезинтеграции Европейского Союза.

Ключевые слова: секьюритизация, этнополитическая безопасность, мигранты, интеграция, дезинтеграция.

Vitman Konstantyn. The Securitization of Migrant Minorities as the Threat to the European Union disintegration

The ethno-political processes around the growing number of migrant minorities in the European Union are studied, in particular the political and legal problems of migrants integration, disintegration tendencies - Brexit. The author

justifies the phenomenon of migrant minorities securitization, which is observed in European countries affected by the attacks, and argues that migrant minorities securitization currently belongs to the major threats to the European Union disintegration.

Key words: *securitization, ethno-political safety, migrants, integration, disintegration.*

В Європейському Союзі проведена велика кількість наукових досліджень, які стосуються залучення мігрантів, а також інших меншин, до етнокультурного середовища, суспільно-політичного життя країни проживання, напрацьовано чимало моделей інтеграції, що свідчить про високий рівень розробки теми. Однак, по-перше, більшість з них залишаються невідомими і непопулярними в Україні. І це при тому, що країна гостро потребує запровадження принципово нових моделей політики інтеграції, зокрема реінтеграції для стабілізації етнополітичної ситуації. По-друге, жодна з напрацьованих моделей інтеграції не зарекомендувала себе як максимально ефективна в умовах зростаючого потоку мігрантів до країн ЄС.

Це не дає підстави стверджувати, що мігранти взагалі не впливають чи не інтегруються до європейського етнокультурного середовища. Спостерігається двосторонній процес – більшість мігрантів інтегрується, навіть асимілюється, однак незначна частина все ж маргіналізується, ізолюється, стаючи середовищем поширення таких небезпечних явищ, як ксенофобія, радикалізм, тероризм. Це дає привід окремим політичним акторам сек'юризувати питання біженців, мігрантських меншин на теренах ЄС, перетворюючи їх з потенційної на реальну загрозу дезінтеграції ЄС. Незважаючи на те, що Велика Британія не зазнала таких терактів, як Франція, Бельгія та Німеччина саме її громадяни проголосували за вихід з ЄС, побоюючись їх повторення у своїй країні.

Всі моделі інтеграції, які застосовуються в етнонаціональній політиці держав Європейського Союзу, містять спільні базові принципи. Зауважимо, що кожна країна ЄС, незважаючи на досить високий рівень етнополітичної інтеграції, проводить власну етнонаціональну політику. Навіть спроби напрацювання спільної міграційної політики в межах Дублінських угод¹ шляхом запровадження обов'язкових квот з розподілу біженців відповідно до розміру ВВП і кількості населення країни - реципієнта задля

зменшення міграційного навантаження наштовхнулися на шалений опір національних держав.

Зокрема Велика Британія почала вимагати преференцій для зниження тиску мігрантів на британську економіку: скорочення рівня виплат мігрантам аж до повного припинення, якщо міграція сягне виключно високого рівня. Ці умови повинні були знайти відображення у вигляді змін до Маастрихтського договору (Договору про утворення Європейського Союзу 1993 р.). Однак сторонам не вдалося дійти згоди і 23 червня 2016 року Велика Британія провела референдум щодо членства країни в ЄС, на якому 51,9% виборців висловився за вихід з Євросоюзу. Рушійною передумовою Brexit стали стереотипи та побоювання наслідків міграційної політики ЄС для Великої Британії, ксенофобські та євроскептичні погляди, поширювані націоналістичними партіями, зокрема Партією незалежності Сполученого Королівства.

Процедура виходу Великої Британії з ЄС поки що не реалізована і може затягтися на довгі роки. Це, безумовно, зменшить її деструктивні наслідки для Європейського Союзу як наддержавного етнополітичного утворення. Згідно з Лісабонською угодою (Договором про реформування ЄС 2007 р.) будь-яка держава-член має право виходу зі складу Європейського Союзу відповідно до вимог своєї конституції. Не важливо, в який спосіб реалізовано вихід з ЄС на національному рівні, однак держава-член, яка прийняла рішення про вихід, зобов'язана повідомити про це Європейську Раду. Після цього Європейський Союз проводить перемовини та укладає угоду з державою, яка виходить з його складу, в якій має бути визначено процес та інструменти виходу цієї країни, беручи до уваги структуру її майбутніх стосунків з Європейським Союзом. Відповідно до ст. 50 Лісабонської угоди перемовини можуть тривати два роки або довше, якщо Європейська Рада у своїй угоді з державою-членом погоджуються на продовження цього періоду².

Політичні експерти та чиновники ЄС прогнозують, що процес виходу Великої Британії зі складу ЄС триватиме набагато довше двох років. «Навіть якщо ці переговори завершаться через два роки, ратифікація нового статусу Великобританії може потребувати набагато більше часу», - заявив голова Європейської Ради, посилаючись на відсутність в ЄС прецеденту виходу такого важливого держави-члена,

як Велика Британія³. Напередодні референдуму колишній прем'єр-міністр країни Д. Кемерон неодноразово зазначав, що Великій Британії загрожує "десятиліття невизначеності" під час встановлення нових відносин із ЄС⁴. Ні Європейський Союз, ні Велика Британія наразі не мають чіткого плану виходу, який би мінімізував негативні наслідки британського референдуму, тому воліють не форсувати цей процес. Принаймні, переговорів про вихід з ЄС Велика Британія у 2016 р. так і не розпочала. Скоріше за все, в подальшому сторони напрацюють модель співпраці Великої Британії з ЄС на зразок швейцарської. Швейцарія не є членом Євросоюзу, але інтегрована в єдиний ринок ЄС і користується його перевагами, водночас на неї не поширюється дія європейського законодавства, обов'язкового для країн-членів ЄС. Утім, увесь час залишається відкритим питання, наскільки такий формат співпраці вигідний ЄС.

Важливо відзначити, що Лісабонська угода, на перший погляд, передбачає право держави, яка прийняла рішення про вихід, «передумати» і відкликати його. Відповідно до п.5 ст. 50 документу, якщо будь-яка держава, яка виходить зі складу Європейського Союзу, звертається з проханням про повторне долучення, її прохання є предметом процедури, яку викладено у ст. 49⁵. Але ж остання стаття містить загальну процедуру вступу будь-якої європейської держави до ЄС, яка передбачає подачу заявки, дотримання критеріїв членства та спільних європейських цінностей. Як зауважує Т. Сидорук, Лісабонський договір відкрив ширші перспективи для побудови багатошвидкісного Європейського Союзу, зокрема усе було зроблено для того, щоб країни, які прагнуть поглиблення інтеграції в межах ЄС, не були пов'язані обмеженнями, які накладалися б небажанням інших держав-членів йти цим шляхом⁶. Європейський Союз, на думку вченого, повинен був стати сильнішим, упорядкованішим і раціональнішим інтеграційним об'єднанням, але водночас більш складнішим, гнучкішим і багатошвидкісним. Однак небажання Великої Британії йти шляхом формування спільної міграційної політики, яка передбачає залучення загрозово великої кількості мігрантів, поставило під сумнів перспективи ЄС як інтеграційного етнополітичного утворення.

Зауважимо, що головного удару монолітності ЄС завдали викилики не економічної, не соціальної сфери і навіть не політичні розбіжності. А етнополітичний виклик у вигляді міграційної кризи,

обумовленої збільшенням притоку біженців в 2015-16 рр. з країн Африки та Близького Сходу, охоплених збройними конфліктами. Більшість британців, які проголосували за вихід ЄС, приймали рішення в умовах тиражування ксенофобських поглядів і фобій, побоюючись посилення терористичної загрози, втрати робочих місць, погіршення рівня життя внаслідок збільшення мігрантів в країні. У попередніх своїх працях ми прогнозували, що дезінтеграційні тенденції, викликані етнополітичними чинниками, мають достатній потенціал, щоб в загальному підсумку зруйнувати Європейський Союз – одне з найуспішніших етнополітичних об'єднань у світі. Цей процес уже розпочався.

Після обнадійливих результатів британського референдуму активізувалися євроскептики в інших державах Європейського Союзу. Наступними кандидатами на вихід можна вважати Данію, Швецію, Нідерланди. Данія минулого року також відмовилася підтримувати запровадження загальноєвропейської політики квот щодо мігрантів та посилала міграційне законодавство. Потенційні мігранти через оголошення в ЗМІ були повідомлені про скорочення соціальних виплат біженцям, про неможливість возз'єднатися з родичами (або сприяти їх міграції до Данії). Останні опитування в країні свідчать, що кількість прихильників референдуму про членство Данії в ЄС зростає і наразі становить 42%⁷. Швеція тривалий час підтримує далеко не всі ініціативи ЄС, тримаючи дистанцію. Як Данія, і свого часу Велика Британія, ця країна не входить до Європейського монетарного Союзу.

Рух євроскептиків набирає потужності в Нідерландах та Франції. Представники правого Національного фронту Франції привітали рішення британців на референдумі про вихід з ЄС, назвавши його перемогою, і висловили сподівання на те, що кожна країна-член ЄС проведе подібний референдум. Іноді кандидатами на вихід з ЄС називають також називають Грецію, Угорщину, однак ці прогнози викликані внутрішньополітичною ситуацією в державах, а не міграційною політикою ЄС.

Безпрецедентний тиск мігрантів на етнокультурне, етнополітичне середовище країн-членів ЄС триває, що підриває і дезінтегрує Європейський Союз зсередини. Кожній країні доводиться проводити власну етнонаціональну політику, яка або корелює з загальноєвропейськими цінностями толерантності, поваги до прав людини, але ви-

кликає невдоволення більшості населення (Німеччина), або містить елементи ізоляціонізму та самозбереження етнокультурного середовища, що підриває підвалини ЄС (Угорщина). Обидві стратегії свідчать, що напрацьовані в ЄС моделі інтеграції мігрантських меншин до загальноєвропейського середовища не спрацювали належним чином і не дали очікуваних результатів.

Великою мірою це обумовлено тим, що моделі інтеграції мігрантів в ЄС охоплюють різні етнополітичні виміри, зокрема рівні права, забезпечення соціальної мобільності, подолання сегрегації, поліпшення мовної комунікації, розвиток толерантності, участь у суспільному і політичному житті, вивчення й аналіз спільних цінностей, культурних норм. Але більшість інтеграційних проектів покривають окремі аспекти, вони не забезпечують комплексної, системної інтеграції мігрантів в європейські суспільства. Крім того, на практиці різні виміри інтеграції втілюються не лише по-різному, але й непослідовно.

При цьому термін «інтеграція» неоднаково тлумачиться європейськими політиками, інститутами влади, які приписують йому різні, іноді протилежні значення. Наприклад, під інтеграцією може матися на увазі як асиміляція мігрантських меншин, так і заходи позитивної дискримінації, що застосовуються на їх користь. На загальноєвропейському рівні не було напрацьовано якої-небудь узгодженої політики інтеграції мігрантських меншин, навіть загальних її принципів. То чи варто дивуватися тому, що вона не спрацювала і наразі є непрямою причиною деструктивних етнополітичних явищ та дезінтеграційних тенденцій в Європейському Союзі.

На даний момент європейські науковці, експертні середовища шукають відповіді на наступні запитання: як і чіми силами долати проблеми «недостатньої інтегрованості» або «відсутності інтеграції» мігрантських меншин; якими мають бути пріоритети політики інтеграції – забезпечення громадянської рівноправності, можливостей участі в політичному житті, використання державної мови, міжкультурний діалог; якщо для інтеграції мігрантів необхідний суспільний діалог, то між якими сегментами суспільства в першу чергу він має проводитися; до якої міри і в якому вигляді допустимі заборонні або обмежувальні заходи під час проведення політики інтеграції⁸.

Виокремлюються такі складові інтеграції: культурна, соціальна (відсутність дискримінації), політична, адміністративно-територіальна, реінтеграція. Визначальними факторами успішної інтеграції вважається рівність та недискримінація; соціальна мобільність (відсутність скляної стелі); подолання сегрегації та міжгрупова комунікація; забезпечення політичної участі; мовна компетентність; рівень толерантності та формування спільних культурних норм. Інтеграція – це завжди двосторонній процес, який передбачає присутування учасників етнополітичного процесу один до одного, налагодження діалогу та пошук компромісів на тлі забезпечення базових цінностей та збереження багатоманіття.

Безумовно, політика інтеграції згадується в базових європейських правових документах. Наприклад, це поняття містить Рамкова конвенція Ради Європи про захист національних меншин. Більше того, на нашу думку, саме Рамкова конвенція наповнює реальним змістом політику інтеграції, яка наразі реалізується у більшості європейських держав. Відповідно до ст. 4 документу, країни зобов'язуються гарантувати особам, які належать до національних меншин, право рівності перед законом та право на рівний правовий захист. У цьому зв'язку будь-яка дискримінація на підставі належності до національної меншини забороняється. Вони зобов'язуються вжити належних заходів з метою досягнення у всіх сферах економічного, соціального, політичного та культурного життя повної та справжньої рівності між особами, які належать до національної меншини, та особами, які належать до більшості населення. Також, згідно зі ст. 5 країни зобов'язуються створити необхідні умови для того, щоб особи, які належать до національних меншин, мали можливість зберігати та розвивати свою культуру, зберігати основні елементи своєї самобутності, зокрема релігію, мову, традиції та культурну спадщину; згідно зі ст. 6 вони заохочують атмосферу терпимості та міжкультурного діалогу і вживають ефективних заходів для поглиблення взаємної поваги, взаєморозуміння та співробітництва між усіма особами, що проживають в межах їхньої території, незалежно від їх етнічної, культурної, мовної або релігійної самобутності, зокрема в галузях освіти, культури та засобів масової інформації⁹.

Країни зобов'язуються захищати осіб, які можуть стати об'єктами погроз або актів дискримінації, ворожого ставлення чи насильства на

підставі їх етнічної, культурної, мовної або релігійної самотності. При цьому п. 2 ст. 5 чітко вказує на те, що політика інтеграції не повинна ототожнюватися з політикою асиміляції – країни зобов'язуються утримуватися від політики та практики асиміляції осіб, які належать до національних меншин, проти їх волі і захищають цих осіб від будь-яких дій, спрямованих на асиміляцію. Але без шкоди для заходів, що вживаються згідно з їх загальною політикою інтеграції. З вищенаведеного можна зробити висновок, що, фактично, суть та зміст політики інтеграції викладені в Рамковій конвенції Ради Європи про захист національних меншин, проблема лише в тому, що документ не поширюється на мігрантських, новоприбулих меншин, а захищає лише права національних меншин.

Абсолютна більшість країн світу не ототожнює мігрантські меншини з національними меншинами, створюючи для них далеко не такі сприятливі умови захисту прав. Найчастіше для цього використовуються формальні підстави – наявність певних реєстрів, куди має бути внесена національна меншина, вимог (проживання на території держави не менше 100 років), особливих процедур набуття статусу національної меншини. І хоча кількість мігрантських меншин може в багато разів перевищувати кількість національних меншин, вони не користуються тим обсягом прав, який європейська спільнота надає національним меншинам.

Варто згадати також зразок м'якого права, документ під назвою «Люблянські керівні принципи для сприяння інтеграції різноманітних суспільств» ОБСЄ, який встановлює основні принципи створення ефективної моделі інтеграції меншин, у той же час зважаючи на особливості кожного суспільства¹⁰. Але він був напрацьований під егідою Верховного комісара у справах національних меншин ОБСЄ. Очевидно, що Європейському Союзу потрібна правова та інституційна база, а також окрема політика інтеграції та забезпечення прав мігрантських меншин, враховуючи етнополітичні ризики, які несе їх зростаюча присутність та вплив в країнах ЄС. Ігнорувати цей факт ЄС вже не може, адже мігранти стають об'єктом політичних маніпуляцій та тиску на держави проживання не лише з боку радикальних ісламістів.

Не випадково, Б. Цілевич, фахівець з інтеграції мігрантських та національних меншин в ЄС, пропонує використовувати поняття

«сек'юритизація мігрантської меншини», який означає, що мігрантська меншина сприймається або подається в державі як загроза державній безпеці та стабільності¹¹. В цьому випадку мігрантська меншина використовується для досягнення політичних цілей та маніпуляцій всіма учасниками політичної взаємодії, як владою, так опозицією, а також самими мігрантськими меншинами і країнами їх походження. Сек'юритизація мігрантської меншини означає крайній варіант політизації присутності цього суб'єкта в державі в питаннях досягнення та забезпечення етнополітичної безпеки.

Теорія сек'юритизації може бути широко використовувана в етнополітології, хоча була запропонована безпекознавцем - професором Б.Г. Бузаном, представником Копенгагенської школи. У праці «Security: a new framework for analysis» Б.Г. Бузан та його однодумці пропонують концепцію соціального конструювання реальності, в якій безпека постає відносною, а не об'єктивною характеристикою¹². Науковець розкриває механізм, яким чином певний об'єкт починає розглядатися як загроза, як він вноситься в політичний дискурс та сек'юритизується – утверджується в ньому як загроза. Сам політичний процес, в ході якого об'єкт подається як загроза національній безпеці і починає розглядатися учасниками політичної взаємодії як загроза Б.Г. Бузан називає сек'юритизацією. Дослідник запропонував розширити коло таких об'єктів, включивши до нього ідентичність та екологічні фактори. Незалежно від того, з якої сфери походить загроза безпеці, вона має бути оформлена як екзистенційна загроза державі, суспільству, громадянину.

Будь-яке питання, будь-яке явище, в тому числі етнополітичне, можна розташувати по шкалі від неполітизованого, де воно не є предметом політичного обговорення та прийняття рішення, до сек'юритизації, в межах якої воно перетворюється на загрозу і вимагає застосування надзвичайних заходів з ліквідації цієї загрози. Цей процес наразі спостерігається в більшості країн Європейського Союзу щодо мігрантських меншин. Для здійснення процесу сек'юритизації необхідні політичні актори, які стверджують, що об'єкти національної безпеки перебувають під загрозою явища, яке сек'юритизується. Це можуть бути як державні, так і недержавні актори – громадянське суспільство, політичні сили. Процес сек'юритизації відбувається в два етапи. Під час першого етапу актори заявляють про наявність загрози

національній безпеці, під час другого громадськості переконається в її існуванні і таким чином легітимізується вживання заходів для нейтралізації загрози. Переконаванню в наявності загрози в досліджуваного випадку з боку мігрантських меншин сприяють як об'єктивні факти, наприклад, теракти, так і політичні маніпуляції і технології з боку акторів, що сек'юритизують загрозу біженців.

Наразі в багатьох державах ЄС відбувається сек'юритизація мігрантських меншин особливо в світлі останніх терактів 2016 року. На початку року Правоохоронне агентство ЄС – Європол оприлюднило доповідь з попередженням про нові масштабні і скоординовані теракти з боку Ісламської держави у Франції та інших європейських країнах¹³. У Брюсселі (Бельгія) відбулася серія вибухів в аеропорту та метрополітені, яка позбавила життя 34 особи. В Ніцці (Франція) виходець з Тунісу в'їхав на вантажівці у натовп людей, що спостерігали за салютом з нагоди Дня взяття Бастилії (86 загиблих). Невідомі в Мюнхені (Німеччина) в районі торгового центру Olympia здійснили стрілянину, внаслідок якої загинуло 10 осіб. У Берліні (Німеччина) виходець з Тунісу на захопленій вантажівці здійснив теракт на різдвяному базарі на Брайтшайдплац, внаслідок якого загинуло 12 осіб, відповідальність за теракт взяла на себе Ісламська держава.

Минулий рік засвідчив, що етнополітичні процеси за участю мігрантських меншин набувають все більш деструктивного характеру. Європейські суспільства вимагають проведення більш жорсткої міграційної політики, відмови від інтеграції мігрантів, яка начебто не працює, що підтверджують терористичні акти та повернення до політики ізоляціонізму. Націоналістичні партії, які стоять також на позиціях євроскептицизму, підхоплюють ці настрої і набувають все більшої популярності. Мігрантські меншини неєвропейського походження перетворилися з загрози етнополітичній безпеці окремих держав на загрозу Європейському Союзу як наддержавному утворенню і не останню роль в цьому відіграє процес сек'юритизації присутності мігрантів в ЄС.

1. *Convention determining the State responsible for examining applications for asylum lodged in one of the Member States of the European Communities - Dublin Convention // Official Journal of the European Union. 19/08/1997. C (information and notices). 254. P. 1 – 12.* 2. *Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community // Official Journal of*

the European Union. 17 December 2007. С. 306. P. 156. **3.** *You can have 'hard Brexit' or 'no Brexit', Tusk warns UK // Independent.* URL: <http://www.independent.co.uk/news/uk/politics/hard-brexit-no-latest-soft-eu-referendum-donald-tusk-theresa-may-britain-a7360406.html> (дата звернення: 30.12.2016). **4.** *Переговори щодо виходу Великобританії з ЄС триватимуть більше двох років // Дзеркало тижня.* URL: http://dt.ua/WORLD/peregovori-schodo-vihodu-velikobritaniyi-z-yes-triva-timut-bilshe-dvoh-rokiv-golova-yevrogrupi-224745_.html (дата звернення: 29.12.2016). **5.** *Treaty of Lisbon amending the Treaty on European Union and the Treaty establishing the European Community // Official Journal of the European Union.* 17 December 2007. С. 306. P. 156. **6.** *Сидорук Т.* Лісабонський договір і напрями та тенденції внутрішнього реформування ЄС на початку XXI ст. // Наукові записки [Національного університету "Острозька академія"]. Сер.: Міжнародні відносини. 2009. Вип. 1. С. 141. **7.** *What is Dexit? Will Denmark leave the EU next? // Sunday Express.* URL: <http://www.express.co.uk/news/politics/695496/Dexit-what-is-Denmark-exit-will-Denmark-leave-the-EU-referendum-Brexit-impact-Europe> (дата звернення: 01.01.2017). **8.** *Інтеграція та загальнонаціональний діалог – наукові підходи, моделі та існуючий міжнародний досвід: освітній семінар / European Centre for Minority Issues.* Київ, 31 Жовтня - 01 листопада, 2016. **9.** *Рамкова конвенція Ради Європи про захист національних меншин: Закон України про ратифікацію // Відомості Верховної Ради України.* 1998. № 14. Ст.56. **10.** *Люблянські рекомендації / ВКНМ ОБСЄ.* листопад 2012. С. 5. **11.** *Цілевич Б.* Інтеграція мігрантів і меншин – яким чином це поняття тлумачать у Європі? / Інтеграція та загальнонаціональний діалог – наукові підходи, моделі та існуючий міжнародний досвід: освітній семінар. Київ, 31 Жовтня - 01 листопада, 2016. **12.** *Buzan B.* Security: a New Framework for Analysis. London: Lynne Reiner Publishers, 1998. P. 23. **13.** *Changes in Modus Operandi of Islamic State Terrorist Attacks: report / Europol.* URL: <https://www.europol.europa.eu/publications-documents/changes-in-modus-operandi-of-islamic-state-terrorist-attacks> (дата звернення: 01.01.2017).

Vitman Konstantyn. The Securitization of Migrant Minorities as the Threat to the European Union disintegration

The ethno-political processes around the growing number of migrant minorities in the European Union are studied, in particular the political and legal problems of migrants integration, disintegration tendencies - Brexit. The author justifies the phenomenon of migrant minorities securitization, which is observed in European countries affected by the attacks, and argues that migrant minorities securitization currently belongs to the major threats to the European Union disintegration.

Currently, in European studies, experts are looking for answers to the following questions: how to overcome the problem of "lack of integrity" or "lack of integration" of migrant minorities; what should be the priorities for policy integration - ensuring civil equality, opportunities for political participation, the use of the state language, intercultural dialogue; if integration of migrants needs public dialogue, between which

segments of society in the first place it should be made; to what extent and in what form acceptable prohibitive or restrictive measures during the integration policy.

In this case the migrant minority are used for political purposes by all participants of political cooperation, both power and opposition as well as by migrant minorities and their countries of origin. Securitization of migrant minorities means extreme version of politicization of the subject in the presence of the state in matters of achieving and ensuring ethnopolitical security.

Securitization is the process of state actors transforming subjects into matters of "security": an extreme version of politicization that enables extraordinary means to be used in the name of security. Issues that become securitized do not necessarily represent issues that are essential to the objective survival of a state, but rather represent issues where someone was successful in constructing an issue into an existential problem.

The concept is connected with the Copenhagen School. Securitization theorists assert that successfully securitized subjects receive disproportionate amounts of attention and resources compared to unsuccessfully securitized subjects causing more human damage.

This process is now seen in most European Union countries on migrant minorities. For the process of securitization political actors are necessary. They claim that national security are threaten by the objects of securitization. It can be both state and non-state actors - civil society, political parties. The process of securitization takes place in two stages. During the first stage the actors say the existence of a threat to national security, during second a public is convinced of its existence and thus legitimizes measures to neutralize the threat.

Currently, there are the securitization of migrant minorities in many EU countries especially in light of recent terrorist attacks in 2016. Earlier this year, a law enforcement agency EU - Europol published a report warning of new large-scale and coordinated attacks by the Islamic State in France and other European countries. In Brussels (Belgium) there were series of explosions at the airport and the subway, which deprived the lives 34 people. Nice (France), a migrant drove a truck into a crowd of people watching the fireworks on the occasion of Bastille Day (86 dead). Unknown in Munich (Germany) in the shopping center Olympia made a fire, which resulted in killing 10 persons. Berlin (Germany), a migrant on the seized truck made the attack on a Christmas market, which killed 12 people. The Islamic state took the responsibility for the attack.

Ethnopolitical processes involving migrant minorities are becoming more destructive. European societies require a more stringent migration policy, the non-integration of migrants, because integration does not seem to work, proving terrorism and return to a policy of isolationism. Nationalist parties that are also stand in positions of euroscepticism, pick up these sentiments and are gaining popularity. Migrant minorities of non-European origin became ethnopolitical threats to the security as of individual states so of European Union as a supranational formation. The securitization migrants in the EU plays the main role in this ethnopolitical process.

Key words: securitization, ethnopolitical safety, migrants, integration, disintegration.